

disputants- חולקים ♦ **statement- מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review**
 < **מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment**
story- מעשה O **answer- תירוץ!** ^ **challenge- קושיא** †
proof- ראיה ■

מקרא- key:

Talmud Navigator

פסחים- כיצד צולין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הפיגול והנותר מטמאין את הידים.	תנן התם:											♦
מפני חשדי כהונה	חד: [רב הונא ורב חסדא]											♦
מפני עצלי כהונה.	וחד: [רב הונא ורב חסדא]											♦
מר מתני אפיגול, ומר מתני אנותר.												♦
מאן דמתני אפיגול - משום חשדי כהונה												■
ומאן דמתני אנותר - משום עצלי כהונה.												■
מר מתני כזית, ומר מתני כביצה.												♦
מאן דמתני כזית - כאיסורו												■
ומאן דמתני כביצה - כטומאתו.												■
יוצא - גזרו רבנן טומאה או לא? מי אמרינן: נותר דגזרו טומאה - דאתי לאיעצולי ביה. אבל יוצא - אפוקי בידים לא מפקי ליה בידים - לא גזרו ביה רבנן טומאה. או דילמא לא שנא?	איבעיא להו:											^
אבר שיצא מקצתו - חותך עד שמגיע לעצם וקולף עד שמגיע לפרק וחותר.	תא שמע:											ז
ואי אמרת גזרו ביה רבנן טומאה כי חתוך ליה מאי הוי? הא קמטמא ליה												ז
טומאת סתרים היא, וטומאת סתרים לא מטמא.												!
חיבורי אוכלין לאו חיבור הוא, וכמאן דמפרתי דמי	ולרבינא, דאמר:											ז
מאי איכא למימר? הא קנגע בהדדי וקא מטמא												ז
אלא: למאן דמתני כזית - דלית ביה כזית, ומאן דמתני כביצה - דלית ביה כביצה.												!
המוציא בשר פסח מחבורה לחבורה, אף על פי שהוא בלא תעשה - טהור.	תא שמע:											ז
מאי לאו: טהור ואסור, דיוצא מחבורה לחבורה כיוצא חוץ למחיצתו דמי ומפסילו, ואפילו הכי קתני טהור. אלמא: לא גזרו רבנן טומאה												ז
לא, טהור ומותר, דיוצא מחבורה לחבורה לאו כיוצא חוץ למחיצתו דמי, ולא מפסיל.												!
האוכלו - הרי זה בלא תעשה.	והא קתני סיפא:											ז
בשלמא למאן דאמר כביצה - דאית ביה כזית ולית ביה כביצה. אלא למאן דאמר כזית, מאי איכא למימר?												ז
אלא: ביוצא בפסח לא מבעיא לן דלא גזרו רבנן טומאה, מאי טעמא - בני חבורה זריזין הן, ומזהר זהירי ביה.												!
אלא: כי קמיבעיא לן ביוצא בקדשים מאי?												^
תיקו.												■
ומוציא בשר פסח מחבורה לחבורה												■
מנין?												^
(שמות יב) לא תוציא מן הבית מן הבשר חוצה אין לי אלא מבית לבית, מחבורה לחבורה מנין - תלמוד לומר חוצה - חוץ לאכילתו.	דתניא:											!
המוציא בשר פסח מחבורה לחבורה אינו חייב עד שיניח, הוצאה כתיב ביה כשבת. מה שבת - עד דעבד עקירה והנחה, אף הכא נמי - עד דעבד עקירה והנחה.	רבי אמי:											■
הוי סובלים אותן במטות, הראשונים יצאו חוץ לחומת העזרה והאחרונים לא יצאו - הראשונים מטמאין בגדים והאחרונים אין מטמאין בגדים	מתיב רבי אבא בר מלל:											ז

disputants- חולקים ♦ **statement- מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
story- מעשה O **answer- תירוץ!**
proof- ראיה ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים- כיצד צולין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
והא לא נח										ז		פה:
בנגררין.	הוא מותיב לה והוא מפרק לה: רבי אבא בר									!	◇	פה:
אבר שיצא מקצתו חותך עד שמגיע לעצם וקולף עד שמגיע לפרק וחותך, ובמוקדשין - קוצץ בקופיץ, שאין בו משום שבירת העצם.												פה:
מן האגף ולפנים - כלפנים, מן האגף ולחוץ - כלחוץ.												פה:
החלונות ועובי החומה - כלפנים.												פה:
וכן לתפלה.	רב יהודה אמר רב:											פה:
ופליגא דרבי יהושע בן לוי										ז	◇	פה:
אפילו מחזיה של ברזל אינה מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים.	דאמר רבי יהושע בן לוי:									ז	◇	פה:
הא גופא קשיא										ז		פה:
מן האגף ולפנים כלפנים.	אמרת:									ז		פה:
הא אגף עצמו - כלחוץ.										ז		פה:
מן האגף ולחוץ - כלחוץ	אימא סיפא:									ז		פה:
הא אגף עצמו - כלפנים										ז		פה:
לא קשיא, כאן - בשערי עזרה, כאן - בשערי ירושלים.										!		פה:
מפני מה לא נתקדשו שערי ירושלים - מפני שמצורעין מגינין תחתיהן בחמה מפני החמה, ובגשמים הגשמים.	דאמר רבי שמואל בר רב יצחק:									!		פה:
מפני מה לא נתקדשה שער נקנור - מפני שמצורעין עומדין שם ומכניסין בהונות ידם.	דאמר רבי שמואל בר רב יצחק:									!		פה:
החלונות ועובי החומה וכו'.												פה:
גגין ועליות לא נתקדשו.	רב:										◇	פה:
איני?										ז		פה:
כזיתא פסחא והלילא פקע איגרא.	והאמר רב משום רבי חייא:									ז	◇	פה:
מאי לאו דאכלי באיגרא ואמרי באיגרא?										ז		פה:
לא, דאכלי בארעא ואמרי באיגרא.										!	◇	פה:
איני?										ז		פה:
איך מפטירין אחר הפסח אפיקומן	והתנן:									ז	◇	פה:
שלא יעקרו מחבורה לחבורה	ואמר רב:									ז		פה:
לא קשיא: כאן - בשעת אכילה, כאן - שלא בשעת אכילה.										!	◇	פה:
עליית בית קדשי הקדשים חמורה מבית קדשי הקדשים, שבית קדשי הקדשים כהן גדול נכנס לו פעם אחת בשנה, ועליית בית קדשי הקדשים אין נכנסין לה אלא פעם אחת בשבוע, ואמרי לה: פעמים בשבוע, ואמרי לה: פעם אחת ביובב, לידע מה היא צריכה.	תא שמע. אבא שאול:									ז	◇	פה:
מהיכל ניקום וניתים איניש? שאני היכל, דכתיב (דברי הימים א כח) ויתן דויד לשלמה בנו את תבנית האולם ואת תביתו ואת גנוכיו ועליותיו וחדריו הפנימים ובית הכפורת, וכתוב (דברי הימים א כח) הכל בכתב מיד ה' עלי השכיל.	רב יוסף:									!	◇	פה:

מירא-statement ■ **חולקים-disputants** ◆
קושיא-challenge † **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review** ◇
שאלה-question ^ **מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment** <
תירוץ-answer! ! **מעשה-story** O
ראיה-proof ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-כיצד צולין	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א
הלשכות הבנויות בקודש ופתוחות לחול - תוכן חול וגגותיהן קודש	תא שמע:							ז	◇		פז.
בשגגותיהן שוין לקרקע עזרה.	תרגמא רב חסדא:							!	◇		פז.
בנויות בחול ופתוחות לקודש - תוכן קודש וגגותיהן חול.	אי הכי, אימא סיפא:						ז		◇		פז.
ואי סלקא דעתך בשגגותיהן שוין לקרקע עזרה - הויא לה מחילות							ז				פז.
מחילות לא נתקדשו	ואמר רבי יוחנן:						ז		◇		פז.
כי קאמר רבי יוחנן - בפתוחות להר הבית, כי תניא היא - בפתוחות לעזרה.								!	◇		פז.
מחילות מתחת ההיכל - חול	והתניא, רבי יהודה						ז		◇		פז.
כי תניא היא - שפתוחות לחול.								!	◇		פז.
וגג קודש.	תא שמע:							ז	◇		פז.
ותסברא?								!			פז.
גגין הללו אין אוכלין שם קדשי קדשים, ואין שוחטין שם קדשים קלים	והא קתני:							!	◇		פז.
ואלא קשיא גגו קדש								ז	◇		פז.
לאותן שתי אמות.	רב חמא בר גוריא:							!	◇		פז.
שתי אמות היה בשושן הבירה, אחת על קרן מזרחית צפונית ואחת על קרן מזרחית דרומית. זו שעל קרן מזרחית צפונית היתה יתירה על של משה חצי אצבע, וזו שעל קרן מזרחית דרומית היתה יתירה עליה חצי אצבע, נמצאת יתירה על של משה אצבע. ולמה היו אחת גדולה ואחת קטנה - שיהיו האומנין נוטלין בקטנה ומחזירין בגדולה, כדי שלא יבואו לידי מעילה. ותרתי למה לי? - אחת לכספא ודבא, ואחת לבנינא.	דתנן:							!			פז.
החלונות ועובי החומה - כלפנים.	תנן:								■		פז. <
בשלמא החלונות - משכחת לה דשויה לקרקע עזרה. אלא עובי החומה היכי משכחת לה?								ז	◇		פז.
משכחת לה בבר שורא, דכתיב (איכה ב) ויאבל חל וחומה.								!	◇		פז.
שורא ובר שורא.	ואמר רבי אחא ואיתימא רבי חנינא:							!			פז.
שתי חברות שהיו אוכלין בבית אחד - אלו הופכין את פניהם הילך ואוכלין, ואלו הופכין את פניהם הילך ואוכלין, והמיחם באמצע.									■		פז. מ
כשהשמש עומד למוזג - קופץ את פיו ומחזיר את פניו עד שמגיע אצל חברתו ואוכל.									■		פז.
והכלה הופכת את פניה ואוכלת.									■		פז.
מתניתין מני - רבי יהודה היא,									■		פז.
(שמות יב) על הבתים אשר יאכלו אתו בהם - מלמד שהפסח נאכל בשתי חברות. יכול יהא האוכל אוכל בשתי מקומות - תלמוד לומר (שמות יב) בבית אחד יאכל. מכאן אמרו: השמש שאכל כזית בצד התנור, אי פקח הוא - ממלא כריסו ממנו, ואם רצו בני חבורה לעשות עמו טובה - באין ויושבין בצדו, דברי רבי על הבתים אשר יאכלו אתו בהם - מלמד שהאוכל אוכל בשתי מקומות, יכול יהא נאכל בשתי חברות - תלמוד לומר בבית אחד יאכל.	דתניא: [רבי יהודה]							◆	■	◇	פז.
	רבי שמעון:							◆	■	◇	פז.
במאי קמיפלגי?									^		פז. ^
יש אם למסורת	רבי יהודה סבר:							◆	■	◇	פז.
יש אם למקרא.	רבי שמעון סבר:							◆	■	◇	פז.

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

פסחים-כיצד צולין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הוי יושבין ונפרסה מחיצה ביניהם, לדברי האומר פסח נאכל בשתי חבורות - אוכלין, לדברי האומר אין הפסח נאכל בשתי חבורות - אין אוכלין.												◊
הוי יושבין ונסתלקה מחיצה ביניהן, לדברי האומר האוכל אוכל בשני מקומות - אוכלין, לדברי האומר אין האוכל אוכל בשני מקומות - אין אוכלין.												◊
יתיב רב כהנא קא פשיט ליה מפשט.	[רב כהנא]											○
ותיבעי לך איבעיא: סילוק מחיצה ועשיית מחיצה, מי הוי כשני מקומות וכשתי חבורות דמי או לא?	אמר ליה רב אשי לרב כהנא:											◊
תיקו.												■
הכלה הופכת את פניה וכו'.												◊
מאי טעמא?												^
מפני שהיא בושה.	רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											◊
רב הונא בריה דרב נתן איקלע לבי רב נחמן בר יצחק.	[רב הונא בריה דרב נתן]											○
אמרו ליה: מה שמך?	[בי רב נחמן בר יצחק]											○
אמר להו: רב הונא.	[רב הונא בריה דרב נתן]											○
אמרו: ניתיב מר אפוריא.	[בי רב נחמן בר יצחק]											○
יתיב.	[רב הונא בריה דרב נתן]											○
יהבו ליה כסא	[בי רב נחמן בר יצחק]											○
קבליה בחד זימנא, ושתייה בתרי זימני, ולא אהדר אפיה.	[רב הונא בריה דרב נתן]											○
אמרו ליה: מאי טעמא קרית לך רב הונא?	[בי רב נחמן בר יצחק]											○
אמר להו: בעל השם אני.	[רב הונא בריה דרב נתן]											○
מאי טעמא כי אמרו לך ניתיב אפוריא יתבת?	[בי רב נחמן בר יצחק]											○
אמר להו: כל מה שיאמר לך בעל הבית עשה	[רב הונא בריה דרב נתן]											○
מאי טעמא כי יהבי לך כסא קבלת בחד זימנא?	[בי רב נחמן בר יצחק]											○
אמר להו: מסרבין לקטן ואין מסרבין לגדול.	[רב הונא בריה דרב נתן]											○
מאי טעמא אשתיתיה בתרי זימני?	[בי רב נחמן בר יצחק]											○
אמר להו: דתניא, השותה כוסו בבת אחת - הרי זה גרגרן, שנים - דרך ארץ, שלשה - מגסי הרוח.	[רב הונא בריה דרב נתן]											○
מאי טעמא לא אהדרת אפך?	[בי רב נחמן בר יצחק]											○
אמר להו: כלה הופכת פניה, תנן.	[רב הונא בריה דרב נתן]											○
רבי ישמעאל ברבי יוסי איקלע לבי רבי שמעון ברבי יוסי בן לקוניא, יהבו ליה כסא קבליה בחד זימנא ושתייה בחד זימנא.	[רבי ישמעאל ברבי יוסי]											○
אמרי ליה: לא סבר לה מר השותה כוסו בבת אחת - הרי זה גרגרן?	[בי רבי שמעון ברבי יוסי בן לקוניא]											○
אמר להו: לא אמרי בכוסך קטן, וינין מתוק, וכריסי רחבה.	[רבי ישמעאל ברבי יוסי]											○
בני חבורה נכנסין בשלשה ויוצאין אפילו באחד.	רב הונא:											○

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof	מירא- קושיא- שאלה- תירוץ- ראייה-
---	--

פסחים-כיצד צולין	מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	פנים
והוא דעייל בעידנא דרגילי למיעל, והוא דרגש בהו דיילא.		רבה:												פנ:
ונותנין שכר דמים, וצריך האחרון להוסיף דמים		רבינא:												פנ:
ולית הלכתא כוותיה.														פנ:
הדרן עלך כיצד צולין														

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review** †
 < **מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment** ^ **קושיא-challenge**
story-מעשה O **answer-תירוץ!** †
proof-ראיה ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-האשה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
האשה בזמן שהיא בבית בעלה, שחט עליה בעלה ושחט עליה אביה - תאכל משל בעלה.												■
הלכה רגל ראשון לעשות בבית אביה, שחט עליה אביה ושחט עליה בעלה - תאכל במקום שהיא רוצה.												■
יתום ששחטו עליו אפטרופסין - יאכל במקום שהוא רוצה.												■
עבד של שני שותפין - לא יאכל משל שניהן.												■
מי שחציו עבד וחציו בן חורין - לא יאכל משל רבו.												■
שמעת מינה: יש ברירה.											⚡	
מאי רוצה - בשעת שחיטה.											⚡	◇
אשה, רגל הראשון - אוכלת משל אביה. מכאן ואילך, רוצה - אוכלת משל אביה, רוצה - משל בעלה	ורמינהו:										⚡	◇
לא קשיא: כאן - ברדופה לילך, כאן - בשאינה רדופה.											!	◇
דכתיב (שיר השירים ח) אז הייתי בעיניו כמוצאת שלום. ואמר רבי יוחנן: ככלה שנמצאת שלימה בבית חמיה, ורדופה לילך להגיד שבחה בבית אביה.	[רבי יוחנן]										!	◇
כתיב (הושע ב) והיה ביום ההוא נאם ה' תקראי אישי ולא תקראי לי עוד בעלי. אמר רבי יוחנן: ככלה בבית חמיה, ולא ככלה בבית אביה.	[רבי יוחנן]										!	◇
(שיר השירים ח) אחות לנו קטנה ושדים אין לה. אמר רבי יוחנן: זו עילם, שזכתה ללמוד ולא זכתה ללמד.	[רבי יוחנן]										■	◇
(שיר השירים ח) אני חומה ושדי כמגדלות, אמר רבי יוחנן: אני חומה - זו תורה, ושדי כמגדלות - אלו תלמידי חכמים.	[רבי יוחנן]										■	◇
אני חומה - זו כנסת ישראל, ושדי כמגדלות - אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות.	ורבא אמר:										■	◇
מאי דכתיב (תהלים קמד) אשר בנינו כנטעים מגדלים בנעוריהם בנותינו כזוית מחטבות תבנית היכל. אשר בנינו כנטעים אלו בחורי ישראל שלא טעמו טעם חטא. בנותינו כזוית - אלו בתולות ישראל שאוגדות פתחיהן לבעליהן, וכן הוא אומר (זכריה ט) ומלאו כמזרק כזוית מובח. איבעית אימא מהכא: (תהלים קמד) מזוינו מלאים מפיקים מזן אל זן. מחטבות תבנית היכל - אלו ואלו מעלה עליהן הכתוב כאילו נבנה היכל בימיהן.	רב זוטרא בר טוביה אמר רב:										■	◇
(הושע א) דבר ה' אשר היה אל הושע וגו' כימי עזיהו יותם אחז יחזקיה מלך יהודה.											■	◇
בפרק אחד נתבבאו ארבעה נביאים, וגדול שבכולן הושע, שנאמר (הושע א) תחלת דבר ה' בהושע.											■	◇
וכי בהושע דבר תחלה? והלא ממשע עד הושע כמה נביאים											⚡	
תחלה לארבעה נביאים שנתבבאו באותו הפרק, ואלו הן: הושע, ישעיה, עמוס, ומיכה.	רבי יוחנן:										!	◇
אמר לו הקדוש ברוך הוא להושע: בניך חטאו. והיה לו לומר: בניך הם, בני חנוניך הם, בני אברהם יצחק ויעקב, גלגל רחמיך עליהן. לא דיו שלא אמר כך, אלא אמר לפניו: רבוננו של עולם, כל העולם שלך הוא - העבירים באומה אחרת. אמר הקדוש ברוך הוא: מה אעשה לזקן זה? אומר לו: לך וקח אשה זונה והוליד לך בנים זנונים, ואחר כך אומר לו שלחה מעל פניך. אם הוא יכול לשלוח - אף אני אשלח את ישראל. שנאמר (הושע א) ויאמר ה' אל הושע לך קח לך אשת זנונים וילדי זנונים, וכתוב וילך ויקח את גמר בת דבלים.											■	◇
גמר, אמר רב: שהכל גומרים בה. בת דבלים - דבה רעה בת דבה רעה.	[רב]										■	◇
שמתוקה בפי הכל כדבלה.	שמואל:										■	◇
שהכל דשין בה כדבלה.	רבי יוחנן:										■	◇
דבר אחר: גמר - אמר רבי יהודה: שבקשו לגמר ממונן של ישראל בימיה.	[רבי יהודה]										■	◇
בזו וגמר, שנאמר (מלכים ב יג) כי אבדם מלך ארם וישמם כעפר לדש.	רבי יוחנן:										■	◇

disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-
central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O
מקרא- key:

Talmud Navigator

פסחים-האשה	מאן דאמר	כ	י	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א
ישראל - הא דאמרן.			■									פז:
כסף מצרים - דכתיב (מלכים א יד) ויהי בשנה החמישית למלך רחבעם עלה שושק מלך מצרים על ירושלים וגו'.			■									פז:
כתב הלוחות - דכתיב (דברים ט) ואשרם לעיניכם.			■									פז:
לוחות נשברו ואותיות פורחות.	תנא:	■	■									פז:
כדי שיאכלו תמרים ויעסקו בתורה.	עולא:	◆	■									פז:
עולא איקלע לפומבדיתא, קריבו ליה טרינא דתמרי. אמר להו: כמה כי הני בזווא? - אמרו ליה: תלת בזווא. - אמר: מלא צנא דדובשא בזווא, ובבלאי לא עסקי באורייתא בליליא צערוהו. אמר: מלא צנא סמא דמותא בזווא בבבל, ובבלאי עסקי באורייתא				○								פה.
מאי דכתיב (ישעיהו ב) והלכו עמים רבים ואמרו לנו ונעלה אל הר ה' אל בית אלהי יעקב וגו', אלהי יעקב ולא אלהי אברהם ויצחק? אלא: לא כאברהם שכתוב בו הר, שנאמר (בראשית כב) אשר יאמר היום בהר ה' יראה, ולא כיצחק שכתוב בו שדה, שנאמר (בראשית כד) ויצא יצחק לשוח בשדה. אלא כיעקב שקראו בית, שנאמר (בראשית כח) ויקרא את שם המקום ההוא בית אל.	ואמר רבי אלעזר:							■				פה.
גדול קבוץ גלויות כיום שנבראו בו שמים וארץ, שנאמר (הושע ב) ונקבצו בני יהודה ובני ישראל יחדו ושמו להם ראש אחד ועלו מן הארץ כי גדול יום יורעאל, וכתיב (בראשית א) ויהי ערב ויהי בקר יום אחד.	רבי יוחנן:											פה.
יתום ששחטו עליו אפטרופסין וכו'.											■	פה. <
שמעת מינה: יש ברירה											ז	פה.
(שמות יב) שה לבית מכל מקום.	רבי זירא:										!	פה.
שה לבית - מלמד שאדם מביא ושוהט על ידי בנו ובתו הקטנים, ועל ידי עבדו ושפחתו הכנענים, בין מדעתן בין שלא מדעתן. אבל אינו שוהט על ידי בנו ובתו הגדולים, ועל ידי עבדו ושפחתו העברים ועל ידי אשתו אלא מדעתן.	תנו רבנן:										■	פה.
לא ישחוט אדם לא על ידי בנו ובתו הגדולים, ועל ידי עבדו ושפחתו העברים, ועל ידי אשתו אלא מדעתן. אבל שוהט הוא על ידי בנו ובתו הקטנים, ועל ידי עבדו ושפחתו הכנענים, בין מדעתן ובין שלא מדעתן. וכולן ששחטו ושחט רבן עליהן - יוצאין בשל רבן, ואין יוצאין בשל עצמן, חוץ מן האשה שיכולה למחות.	תניא אידך:										■	פה.
מאי שנא אשה?											ז	פה.
אשה וכל דדמי לה.	רבא:										!	פה.
הא גופא קשיא: אמרת: חוץ מן האשה שיכולה למחות.											ז	פה.
טעמא - דמחי, הא לא מחי - נפקא בשל בעלה.											■	פה.
והא קתני רישא: ולא על ידי אשתו אלא מדעתן											ז	פה.
הא סתמא - לא נפקא											■	פה.
מאי אלא מדעתן לאו דאמרי אין, אלא בסתמא. לאפוקי היכא דאמור לא.											!	פה.
והא כולם ששחטו ושחט רבן עליהן יוצאין בשל רבן											ז	פה.
דבסתמא											■	פה.
חוץ מן האשה מפני שיכולה למחות	וקתני:										ז	פה.
כיון ששחטו - אין לך מיחווי גדול מזה.	רבא:										!	פה.
עבד של שני שותפין וכו'.											■	פה. <
עבד של שני שותפין לא יאכל משל שניהן.	רמי ליה רב עינא סבא לרב נחמן, תנן:										ז	פה.

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
story-מעשה O **answer-תירוץ** !
proof-ראיה ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-האשה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא													
שלי? מה שקנה עבד קנה רבן											ז	פח:	
הולך אצל רועה הרגיל רבו אצלו, דניחא ליה בתקנתא דרביה, ומקני ליה חד מינייהו על מנת שאין לרבו רשות בו.	אביי:										!	◇	פח:
שכח רבו מה שאמר לו וכו'.												■	פח:
לא שנו אלא ששכח אחר זריקה, דבעידנא דאיזריק דם הוה חזי לאכילה, אבל שכח לפני זריקה, דכי איזריק דם לא הוה חזי לאכילה - חייבין לעשות פסח שני.	אביי:											■	פח:
איכא דמתני לה אברייא:												■	פח:
חמשה שנתערבו עורות פסחיהן זה בזה, ונמצאת יבלת באחד מהן - כולן יוצאין לבית השריפה, ופטורין מלעשות פסח שני.	[תניא]											■	פח:
לא שנו אלא שנתערבו לאחר זריקה, דבעידנא דאיזריק דם מיהא הוה חזי לאכילה, אבל נתערבו לפני זריקה - חייבין לעשות פסח שני.	אביי:											■	פח:
מאן דמתני אמתניתין - כל שכן אברייא.												■	פח:
מאן דמתני אברייא - אבל אמתניתין לא, כיון דכשרין ניהו, דאי אידכר הוה חזי לאכילה - קמי שמיא גליא.												■	פח:
ופטורין מלעשות פסח שני.	אמר מר:											■	פח:
והא איכא חד דלא נפיק												ז	פח:
משום דלא איפשר.												!	פח:
היכי ליעביד?											ז	פח:	
ליתי כל חד וחד פסח											ז	פח:	
קא מייתי חולין לעזרה, דארבעה מינייהו עבדי להו.											!	פח:	
ליתי כולהו חד פסח											ז	פח:	
נמצא פסח נאכל שלא למנויו.											!	פח:	
האי מאי? ניתי כל חד מינייהו פסחו, וניתני ונימא: אי דידי בעל מום - האי דאייתי השתא ניהוי פסח, ואי דידי תם - האי דאייתי השתא ניהוי שלמים.											ז	פח:	
לא אפשר משום דאיכא חזו ושוק, דכהנים הוא דאכלי ליה.											!	פח:	
וניתי כל חד וחד כהן בהדיה											ז	פח:	
האי כהן היכי דמי?											!	פח:	
אי דעביד פסח											!	פח:	
דילמא האי פסח הוא, ונמצא פסח נאכל שלא למנויו.											ז	פח:	
ואי דלא עביד פסח											!	פח:	
דילמא שלמים הוא, ולא עביד פסח.											ז	פח:	
וניתי כל חמשה חד כהן דלא עבד פסח, ונימני עילויה הני חמשה פסחים, דממה נפשך איכא חד דלא עביד פסח, וקא נפקי ביה											ז	פח:	
אלא: משום דקא ממעיט באכילת שלמים, דאילו פסח - ליום ולילה, ואילו שלמים - לשני ימים ולילה אחד.											!	פח:	
וניתי מותר הפסח, ונימא: אי דידי בעל מום - האי דאייתי השתא ניהוי פסח, אי דידי תם הוא - ניהוי האי דאייתי השתא שלמים, דמותר הפסח נאכל ליום ולילה אחד.											ז	פח:	
וכי מפרישין תחלה למותרות?											!	פח:	

disputants-חולקים-♦
central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-◊
insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-^
story-מעשה-O

מימרא-statement-■
challenge-קושיא-⚡
question-שאלה-^
answer-תירוץ-!
proof-ראיה-■

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-האשה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
וגטרחו ונייתי מותר הפסק		⚡							!			פט.
אלא: משום סמיכה: דאילו פסח לא בעי סמיכה, ואילו מותר בעי סמיכה.		!							!		◊	פט.
הא תינח - קרבן אנשים, קרבן נשים מאי איכא למימר?		⚡							!			פט.
אלא: משום מתנות: דאילו פסח מתנה אחת, ואילו שלמים שתים שהן ארבע.		!							!		◊	פט.
מאי נפקא מינה?		⚡							!			פט.
כל הניתנין על מזבח החיצון שנתנו במתן אחת - כפך	והא תנן:	⚡	■						!		◊	פט.
אלא: משום דאילו פסח בשפיכה ואילו שלמים בוריקה.		!							!		◊	פט.
מאי נפקא מינה?		⚡							!			פט.
כל הניתנין בוריקה שנתנו בשפיכה - יצא	והא תניא:	⚡	■						!		◊	פט.
אימר דקא אמרינן דאי עבד, לכתחלה נמי?		!							!		◊	פט.
האומר לבניו: הריני שוחט את הפסח על מי שיעלה מכם ראשון לירושלים. כיון שהכניס הראשון ראשו ורובו - זכה בחלקו, ומזכה את אחיו עמו.											■	פט.
שמע מינה: יש בריקה											⚡	ג
כדי לרזון במצות קאמר.	רבי יוחנן:								!		◊	פט.
ומזכה אחיו עמו.	דיקא נמי, דקתני:							■	■		◊	פט.
אי אמרת בשלמא דאמנינהו מעיקרא - שפיר, אלא אי אמרת דלא אמנינהו מעיקרא, לכתר דשחית מי קא מתמנו?											■	פט.
נמנין ומושכין ידיהן ממנו עד שישחט.	והא תנן:							■	■			פט.
שמע מינה.											■	פט.
מעשה וקדמו בנות לבנים, ונמצא בנות זריות ובנים שפלים.	תניא נמי הכי:								○	■		פט.
לעולם נמנין עליו עד שיהיה בו כזית לכל אחד ואחד.											■	ג
נמנין ומושכין את ידיהן ממנו עד שישחט	[ת"ק]										♦	פט.
עד שיזרק את הדם.	רבי שמעון:										♦	פט.
מאי קא משמע לך?											⚡	ג
הא קא משמע לך: דאף על גב דאימני עליו חבורה זו - חוזרת, ונמנין עליו חבורה אחרת.											!	פט.
נמנין ומושכין את ידיהן עד שישחט וכו'.											■	<
מחלוקת לימשך	אביי:										■	פט.
(שמות יב) מהויה משה - מחויתה דשה	דרבנן סברי:										■	פט.
מהויתה דשה.	רבי שמעון סבר:										■	פט.
אבל לימנות - דברי הכל עד שישחט, דאמר קרא (שמות יב) במכסת נפשת והדר תכסו.	[דברי הכל]										■	פט.
נמנין ומושכין את ידיהן ממנו עד שישחט	תניא נמי הכי: [ת"ק]										♦	פט.

disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- story- מעשה- O
central point for summary and review- הנורה- לסיכום וזורה- insertion of an earlier segment- קודמת- story- מעשה- O
key-מקרא- proof- ראיה-

Talmud Navigator

	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
פסחים-האשה	מימרא													
נמנין עד שישחט, ומושכין עד שזורק הדם.	רבי שמעון:													פט:
הממנה עמו אחר בחלקו - רשאין בני חבורה ליתן לו את שלו, והוא אוכל משלו והן אוכלין משלהן.														פט:
בני חבורה שהיו ידיו של אחד מהן יפות, מהו שיאמרו לו טול חלקך וצא? מי אמרין: מצי אמר להו הא קבילתון. או דילמא: מצו למימר ליה כי קבלינן - לתיקוני זביחה, אדעתא דאכלת טפי מינן - לא קבלינן.	איבעיא להו:													פט:
הממנה אחרים עמו על חלקו - רשאין בני חבורה ליתן לו את שלו, והוא אוכל את שלו והן אוכלין את שלהן.	תא שמע:													פט:
מאי טעמא, לאו משום דהוי ליה כידים של אחד מהן יפות? ואי סלקא דעתך ידיו יפות מצי אמר להו קבילתון - ניהוי האי כידיו יפות														פט:
לא, דעות שאני, דאי נמי תרוייהו כחד מבני חבורה הוא דאכלי - מצי אמרי ליה: דלא ניחא לן אינש נוכרא גבן.	אמרי:													פט:
השמש שאכל כזית בשר בצד התנור, אם היה פקח - ממלא כריסו ממנו, אם רצו בני חבורה לעשות טובה עמו - באין ויושבין בצדו ואוכלין, דברי רבי יהודה.	תא שמע:													פט:
רצו - אין, לא רצו - לא. ואמאי? נימא להו: הא קבילתון														פט:
שאני התם, דאמרי ליה: כי קבלינן - אדעתא דנטרחך קמו, למטרח לן לדידך - לא קבלינן.														פט:
בני חבורה שהיה ידיו של אחד מהן יפות, רשאין לומר: טול חלקך וצא. ולא עוד, אלא אפילו חמשה ועשו סיבולת - רשאין לומר לו: טול חלקך וצא	תא שמע:													פט:
שמע מינה.														פט:
מאי ולא עוד?														פט:
לא מיבעיא קאמר: לא מיבעיא פסח דמצי אמרי ליה: כי קבלינן - לתקוני זביחה, אלא אפילו סיבולת נמי, דצוותא בעלמא הוא - רשאין לומר לו טול חלקך וצא.														פט:
בני חבורה רשאין לחלק או אינן רשאין לחלק?	איכא דאמרי: הא לא איבעיא לן, אלא הכי הוא דאיבעיא לן:													פט:
בני חבורה שהיו ידיו של אחד מהן - יפות, רשאין לומר לו: טול חלקך וצא.	תא שמע:													פט:
ידיו יפות - אין, אין ידיו יפות - לא.														פט:
שמע מינה.														פט:
רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע עריבו ריפתא בהדי הדדי.	[רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע]													פט:
אדאכיל רב הונא בריה דרב יהושע חדא, אכיל רב פפא ארבע.														פט:
אמר ליה: פלג לך	[רב הונא בריה דרב יהושע]													פט:
אמר ליה: קבילתון.	[רב פפא]													פט:
איתיביה כל הני תיובתא, ושני כדשנינן.														פט:
איתיביה בני חבורה.	[רב הונא בריה דרב יהושע]													פט:
אמר ליה: התם - דאמרי ליה: כי קבלינן - לתיקוני זביחה.	[רב פפא]													פט:
איתיביה סיבולת	[רב הונא בריה דרב יהושע]													פט:
פלג ליה.	[רב פפא]													פט:
אזל עריב בהדי רבינא.	[רב הונא בריה דרב יהושע]													פט:
אדאכיל רב הונא בריה דרב יהושע חדא - אכיל רבינא תמניא.														פט:

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
story-מעשה O **question-קושיא** ?
answer-תירוץ ! **proof-ראיה** ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-האשה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
אמר: מאה פפי ולא חדא רבינא	[רב הונא בריה דרב יהושע]	פס: 10
הממנה אחרים עמו על פסחו ועל חגיגתו - מעות שבידו חולין.	תנו רבנן:	פס: 11
והמוכר עולתו ושלמיו - לא עשה ולא כלום, ומעות כל שהן יפלו לנדבה.		פס: 12
וכי מאחר דלא עשה ולא כלום, מעות אמאי יפלו לנדבה?		פס: 13
קנסא.	רבא:	פס: 14
ומאי כל שהן		פס: 15
אף על גב דלא הוה שווי אלא ארבעה, ויהבו ליה חמשה. אפילו בההיא יתירא נמי קנסוהו רבנן.		פס: 16
אפשר ידעי חברין בבליאי טעמא דהאי מלתא: זה הפריש טלה לפסחו וזה הפריש מעות לפסחו, היאך הקדש חל על הקדש	עולא, ואיתימא רבי אושעיא:	פס: 17
מעות שבידו חולין?	דקתני:	פס: 18
אי לא דאוקמיה רבי אושעיא לההיא בממנה זונה על פסחו, ורבי היא, הוה מוקמינא לה לההיא בקדשים קלים, ואליבא דרבי יוסי הגלילי	אביי:	פס: 19
קדשים קלים ממון בעלים הוא	דאמר: [רבי יוסי הגלילי]	פס: 20
אבל בפסח לא משייר איניש, במעות - ודאי משייר איניש, דמעיקרא כי מפריש להו אדעתא דהכי מפריש להו והא רבי היא, ומשום הכי מעות שבידו חולין, ובמעות ודאי משייר איניש.		פס: 21
וההיא דקא מוקי לה רבי אושעיא כרבי - לא מוקמינא ליה אנא כרבי, דבפסח לא משייר איניש.		פס: 22
והא ליכא לאוקמי כרבי יוסי		פס: 23
והמוכר עולתו ושלמיו - לא עשה ולא כלום.	דהא תני בה:	פס: 24
והשתא דאוקמיה רבי אושעיא לההיא בממנה זונה על פסחו ורבי היא, שמע מינה דסבירא ליה אפילו בפסחו משייר איניש.		פס: 25
מאי היא דרבי אושעיא?		פס: 26
נתן לה מוקדשין באתננה - הרי אלו מותרין, עופות דחולין - הרי אלו אסורין.	דתנן:	פס: 27
שהיה בדין ומה אם מוקדשים שהמום פוסל בהן - אין אתנן ומחיר חל עליהן, עופות שאין המום פוסל בהן - אינו דין שאין אתנן ומחיר חל עליהן? תלמוד לומר: (דברים כג) לכל נדר - לרבות את העופות.		פס: 28
קל וחומר למוקדשין מעתה: מה עופות שאין המום פוסל בהן - אתנן ומחיר חל עליהן, מוקדשין שהמום פוסל בהן - אינו דין שאתנן ומחיר חל עליהן? תלמוד לומר: לכל נדר - פרט לנדור.		פס: 29
אלא טעמא דכתב רחמנא נדר, הא לאו הכי הוה אמינא: מוקדשים חל איסור אתנן עליהן, והא אין אדם אוסר דבר שאינו שלן		פס: 30
בממנה זונה על פסחו, ורבי היא.	רבי אושעיא:	פס: 31
מאי רבי		פס: 32
(שמות יב) אם ימעט הבית מהיות משה - החייהו משה, מכדי אכילה, ולא מכדי מקח.	דתניא: [רבנן]	פס: 33
אף מכדי מקח, שאם אין לו - ממנה אחר עמו על פסחו ועל חגיגתו ומעות שבידו חולין, שעל מנת כן הקדישו ישראל את פסחיהן.	רבי:	פס: 34
בעצים לצלייתו - כולי עלמא לא פליגי, דכיון דתקנתא דפסח הוא - כגופא דפסח דמי, כי פליגי - במצה ומרור.	חד: [רבה/ רבי זירא]	פס: 35
הא אכילה אחריתי היא	רבנן סברי:	פס: 36
כיון דהכשירו דפסח הוא, כגופא דפסח דמי.	רבי סבר:	פס: 37
במצה ומרור נמי, כולי עלמא לא פליגי, דכתיב (שמות יב) על מצות ומררים יאכלוהו, דכיון דמכשירין דפסח נגינהו - כפסח דמי, כי פליגי - ליקח בו חלוק, ליקח בו טלית.	וחד: [רבה/ רבי זירא]	פס: 38

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>	<p>◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	---

פסחים-האשה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא, דטביל.												◊
אי טביל מאי קא משמע לן?												◊
הא קא משמע לן: דאף על גב דמחוסר הערב השמש, קא משמע לן: דשמא ממילא ערבא.												◊
הכי נמי מסתברא												◊
ראה שלש ראיות - שוחטין עליו בשמיני.	מדקתני סיפא:											◊
אי אמרת בשלמא זב שראה שתי ראיות שוחטין עליו בשביעי, דטביל - איצטריך, סלקא דעתך אמינא: ראה שתי ראיות - בשביעי הוא דלא מחוסר מעשה, אבל ראה שלש בשמיני דמחוסר מעשה, מחוסר כפרה - לא, קא משמע לן: דאף על גב דמחוסר כפרה שוחטין וזורקין עליוה. אלא אי אמרת ראה שתי ראיות בשביעי דלא טביל, ראה שלש בשמיני למה ליל? - השתא יש לומר ראה שתי ראיות בשביעי דלא טביל, דטמא מעליא הוא - שחטין וזורקין עליוה, ראה שלש בשמיני דטביל ליה בשביעי, דקלישא טומאה - לא כל שכן דשחטין וזורקין עליוה? אלא לאו שמע מינה: ראה שתי ראיות בשביעי, דשחטין עליוה - דטביל. לא, לעולם אימא לך דלא טביל, ואיצטריך סלקא דעתך אמינא: בשביעי הוא דבידו לתקן, אבל בשמיני דאין בידו להקריב קרבן - אימא פשעי ביה כהנים, קא משמע לן כדרב שמעיה.											◊	
והזבה שוחטין וכו'.												◊
והזבה שוחטין עליה בשביעי שלה.	תני תנא קמיה דרב אדא בר אהבה:											◊
זבה בשביעי שלה מי חזיא? אפילו למאן דאמר שוחטין וזורקין על טמא שרץ - הני מילי טמא שרץ, דחזי לאורתא, הא - עד למחר דמתאי כפרה לא חזיא.	אמר ליה: [דרב אדא בר אהבה]											◊
אימא: בשמיני.												◊
פשיטא												◊
מהו דתימא: כיון דמחסר כפרה - לא, קא משמע לן כדרב שמעיה.												◊
גדה תנא קמיה, והגדה שוחטין עליה בשביעי.	רבינא:											◊
אמר ליה: גדה בשביעי מי חזיא? אפילו למאן דאמר שוחטין וזורקין על טמא שרץ - דחזי לאורתא, גדה לאורתא דשביעי הוא דטבלה, עד שמיני דעבדה הערב שמש - לא חזיא.	אמר ליה: [דרב אדא בר אהבה]											◊
אלא אימא: בשמיני.												◊
פשיטא השתא, ומה זבה דמיחסר כפרה שוחטין וזורקין עליה בשמיני, גדה דלא מיחסר כפרה - צריכה למימר דשחטין וזורקין עליה?												◊
גדה איצטריכא ליה, הא קא משמע לן: בשמיני - אין, בשביעי - לא.												◊
כל חייבי טבילות טבילתן ביום, גדה ויולדת טבילתן בלילה.	כדתניא:											◊
יכול תהא טובלת מבעוד יום, תלמוד לומר (ויקרא טו) שבעת ימים תהיה בנדתה - תהא בנדתה כל שבעה. ויולדת איתקש לנדה.	דתניא:											◊
האונן והמפקח את הגלגל, וכן מי שהבטיחוהו להוציא מבית האסורים, והחולה והזקן שהן יכולין לאכול כזית - שוחטין עליהן.												◊
על כולם אין שוחטין עליהן בפני עצמן, שמא יביאו את הפסח לידי פסול, לפיכך אם אירע בהן פסול - פטורין מלעשות פסח שני, חוץ מן המפקח בגל שהוא טמא מתחלתו.												◊
לא שנו אלא בית האסורין דנכרים, אבל בית האסורין דישראל - שוחטין בפני עצמן, כיון דאבטחיהו - מפיק ליה, דכתבי (צפניה ג) שארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב.	רבה בר הונא אמר רב יוחנן:											◊
הא דאמרת בית האסורין דנכרים לא - לא אמרן אלא חוץ לחומת בית פאגי, אבל לפנים מחומת בית פאגי - שוחטין עליו בפני עצמן, מאי טעמא - אפשר דאמטו ליה ואכיל ליה.	רב חסדא:											◊
לפיכך אם אירע וכו'.												◊
לא שנו אלא גל עגול, אבל גל ארוך - פטור מלעשות פסח שני, אימא: טהור היה בשעת שחיטה.	רבה בר חנה אמר רבי יוחנן:											◊
מפקח בגל, עתים פטור עתים חייב? כיצד? גל עגול ונמצאת טומאה תחתיו - חייב, גל ארוך ונמצאת טומאה תחתיו - פטור, אימא: טהור היה בשעת שחיטה.	תניא נמי הכי: רבי שמעון בנו של רבי יוחנן בן ברוקה:											◊

Talmud Navigator

<p> disputants-הולקים-♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-◇ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-< story-מעשה-O </p>	<p> statement-מימרא-■ challenge-קושיא-⚡ question-שאלה-^ answer-תירוץ-! proof-ראיה-■ </p>
--	---

פסחים-האשה	מאי דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
פסח כל שבעה מי איכא?											⚡	◇	צא:
ואלא אמצה ומרור											!	◇	צא:
באנשים חובה ובנשים רשות.	אימא סיפא, רבי שמעון:										⚡	◇	צא:
וכי לית ליה לרבי שמעון הא דאמר רבי אלעזר:											⚡		צא:
נשים חייבות באכילת מצה דבר תורה, שנאמר (דברים טז) לא תאכל עליו חמץ שבעת ימים תאכל עליו מצות. כל שישנו בבל תאכל חמץ - ישנו בקום אכול מצה, והני נשים, הואיל וישנו בבל תאכל חמץ - ישנו בקום אכול מצה	[רבי אלעזר]										⚡	◇	צא:
אלא אימא: פסח מצה ומרור - בראשון חובה, מכאן ואילך רשות.	[ת"ק]										⚡	◇	צא:
פסח באנשים חובה, בנשים רשות.	רבי שמעון:										⚡	◇	צא: